

Je kunt bli

vormlust

door Chris Reinewald
fotografie Dorien Boland*

De logeerkamer bevindt zich ergens in de buitengewesten van het huis. Twee trappen op en dan de deur aan je rechterkant. Die deur is meestal dicht. De bewoners houden zich elders in huis op. Soms gaat de deur van de logeerkamer kreunend van het slot: voor een onverwachte gast, die de trein had gemist. Of wiens auto pech kreeg.

De logé, met een inspannende dagreis achter de rug - ook al duurde die maar enkele uren - heeft maar één verlangen: een bed om in te slapen. Met je ogen dicht zie je toch niet waar je slaapt. Grappig, dat anachronistisch allegaartje aan lakens, deken, kussenslopen. Wat maakt dat uitzicht op de blinde muur uit? Niks toch. Helemaal geen raam in het afgetimmerde loze hoekje onder de daken?

Er staat een ventilator voor als het te warm wordt. Morgen toch weer vroeg op, meteen de deur uit. Logeerkamers herbergen behalve de dankbare passant voornamelijk goede bedoelingen die gastvrijheid suggereren. Want het matras heeft een kuil.

En dat slaapt niet echt geweldig. Ook niet na veertien keer van de linker- op de rechterzij en vice versa. Het metalen spiraal kraakt lijdzaam. Het ruikt onbestemd. Naar natte honden of halfvergane rubberen regenjassen. Zoiets.

De logé voelt zich in bed liggen met alle mensen die ervoor in deze logeerkamer overnachtten. Lampen, meubels, muren vertonen "de sporen der jaren na een leven vol zorg en vol plicht" (om Gert Timmermans 'Eerbied voor jouw grijze haren' te parafraseren).

Hoeveel keer stootte het metalen voeteneind wel niet tegen het ooit olijke behang dat er op

en logeren

**Dorien Boland studeerde met een serie foto's van logeerkamers af aan de Gerrit Rietveld Academie, Amsterdam, studierichting: individueel pakket.*

Ze is uitgenodigd haar studie voort te zetten aan de afdeling fotografie van de post-academische opleiding van de Academie St. Joost te Breda.

die plaats als een melaatse is gaan uitzien. En wie of wat heeft die merkwaardige putjes in de muur veroorzaakt? (je Oom Bert kon vaak zo driftig zijn). De grillige, grijze vlek op het spreij is vast van de Duitse herder, die in 1982 zo moest kotsen, voordat hij een spuitje kreeg. (Ach, wat sliep hij toch graag op de logeerkamer.)

Ze weten het niet maar niet alleen de logé, ook de meubels zijn op doorreis. Dertig jaar geleden begon hun bestaan als pronkstuk in de huiskamer. Toen begon de weg terug. Ze raakten gedateerd en toen waren ze op een kwade dag rijp om op de logeerkamer geparkeerd te worden. Noem het duurzaamheid, noem het zuinigheid. Droevig blijft het in ieder geval wel om ze daar te zien, met een verlepte flair, in het voorgelichte van de zolder. Daarna wacht een andere eindbestemming: als grof vuil langs de stoepwand. Want kleinkinderen, die op kamers gaan, halen hun neus op voor de spullen uit oma's logeerkamer. (Zo duur is IKEA nu ook weer niet.) De opkoper-die-alles-koopst wil ze best meenemen naar de gemeentelijke vuilstort maar alleen met geld toe.

Zover is het nog niet. De logeerkamer wacht en verouderd zienderogen, sterft uit. (Er is kamernood. Nederland is te klein behuist om kamers ongebruikt te laten. En ons land is klein genoeg om je in de auto tijdig weer naar je eigen bed te brengen.) Ooit treft een slopersbal de gevel en storten muren en verdiepingen ineen. Alleen de achtermuur staat nog even. Ergens hoog boven zal fier het geblomde behang van de logeerkamer in de wind wapperen.